

**Članica ansambla
Mestnega gledališča
ljubljskega ste že od
leta 1975. Ste se morda
po 32 letih kdaj naveličali
matičnega gledališča?**

Nikakor. V MGL sem v službi z velikim veseljem, igram veliko vlog in dobre vloge. Gostujem tudi v drugih gledališčih, v kakšnem filmu, na televiziji, radiu; kamor me povabijo. Vedno se rada odzovem, če le utegnem.

**Je gledališče vaša prva
ljubezen?**

Seveda, ljubezen. Igra je ljubezen in sama enostavno ljubim igrati. Vedno sem imela rada knjige, rada sem brala vse – pravljice, poezijo. Shakespeara in Victorja Hugoja sem odkrila že v osnovni šoli, še sama ne vem, kako sem prišla do njiju. Med branjem sem si dogajanje vedno živo predstavljala. Ko sem ugotovila, da lahko te sanje, predstave, ki jih imam v glavi, na neki način tudi utelesim, sem

ugotovila, da je to to. To je čudež igre. Človek navdušenje nad nečim začuti najprej s telesom, kar je najbolj pristen občutek. Zelo pomembno je tudi okolje oziroma ljudje, ki s tabo delajo. Že ko sem igrala v študentskem in eksperimentalnem gledališču, sem se naučila, kako zelo so vsi ljudje pomembni. V teatru pa sploh, saj cel organizem ljudi skrbi zato, da predstava normalno poteka.

**Igrali ste veliko vlog in
dobili veliko nagrad. Bi
katero izpostavili?**

Začutim čisto vsako vlogo in prav vsako delam z občutkom in veseljem. Ne obremenjujem se z nagradami, sem pa vesela, če jo dobim. Včasih se kakšne predstave zdijo pomembnejše od drugih, kakšni projekti pomembnejši, ampak sama sem se vzgojila tako, da v vsako dam vse, kar premorem tisti trenutek. Ne vložim samo svojega talenta in znanja, ampak tudi svoja vprašanja, zadržke, svoja

razmišljanja. V vsaki vlogi je velik del osebe, ki jo igra. In tako je tudi pri meni.

**Ste že doživeli, da vam
katera vloga ni bila všeč,
ste imeli do nje odpor
oziroma je niste začutili?**

Tega problema nimam, saj nikoli nimam v glavi želje, kaj bi rada igrala. Četudi dobim vlogo, za katero sprva mislim, da ni primerna zame, mi to postane izziv. Vsaka vloga je skrivnost, v katero je treba priti in jo najti, odkriti.

**Enajsto leto ste
profesorica na akademiji.
Kaj vam pomeni ta
vloga, stik z mladimi
generacijami?**

Veliko. Že pri igri sem nagnjena k temu, da vsako vlogo začnem od nič, od začetka. Dobesedno od začetka. Kot da ne znam brati, kot da ne znam razmišljati, kot da prvič igram. Na akademiji pravzaprav počnem isto. Z mladimi

študenti začnem od začetka. In ta je vsakič drugačen, saj se generacije zelo razlikujejo. Začnemo na začetku in gremo naprej, se vračamo na začetek in gremo potem spet naprej. Stalno raziskujemo razne »napreje«, pri vsakem projektu sta začetek in napredek drugačna. Vsake stvari se je treba lotiti brez predsodkov, pričakovanj, namenov. Vse generacije so zanimive, drugačne. Ta, ki jo imam zdaj, je tako odprta, topla, pametna. Tudi tiste prej so bile, ampak sama sem vsakič starejša in to vse bolj občutim.

**Se tudi vi kaj naučite od
študentov?**

Vsak dan se kaj naučim od njih in to jim tudi povem. Zgodijo se trenutki umetnosti, včasih pa tudi napake. Študentje so perfektni, saj delajo take napake, za katere se mi zdi, da jih je mogoče narediti šele, ko nekaj znaš. Takrat sem vsa vznemirjena in jim to tudi povem. Res je super, ko človek naredi kar koli

na veliko – ali dobro ali narobe. Za nas je to zelo pomembno, saj se igra tako kleše, oblikuje, tako se vanjo »hodi«. Kaj je to igra, lahko preberemo v slovarju ali knjigi, vendar je to premalo. Treba jo je poskusiti.

Se študentje na akademiji močno oblikujejo?

Zelo odvisno od študenta. Iger je več vrst in vsakemu študentu dovolim, da raziskuje tisto vrsto igre, ki je njemu bliže. Pomembno se mi zdi, da vsakdo razvija tisto, kar mu je blizu, kar pride iz njega, iz največjih globin, pa če zna to imenovati ali ne.

Se vam zdi, da mlade generacije premalo zahajajo v gledališče?

Nimam občutka, da hodi malo mladih v gledališče, vendar bi jih res lahko hodilo več. Ljudje smo si zelo različni. Včasih nas družba povleče v gledališče, včasih gre človek kar sam. Današnji čas je tako naporen, da si je najbrž težko vzeti čas in iti v gledališče. Včasih, pred več sto leti, so vse popoldne spali in

šli potem v gledališče. Še dlje v preteklosti pa so tam tudi jedli, pili in vmes gledali predstavo. Dandanes se v gledališče lahko pride že v kavbojkah, iz službe, šole.

Kakšno se vam zdi občinstvo v Sloveniji?

Imamo veliko različnih gledališč in tudi toliko občinstev. V Sloveniji je odlično občinstvo. Ljudje radi vidimo kaj zabavnega, pevskega, tudi razmišljajočega, resnega. Radi se jočemo, smejemo, razmišljamo. Radi imamo, da se nam kaj zgodi, da kaj občutimo. Gledališče je živ stik in vonj, ker skupaj z igralci občutimo stvari, včasih tudi zavohamo, sem ter tja se nam zdi, da smo se nečesa dotaknili. Včasih smo morda drugi dan malo drugačni zaradi tega, kar smo včeraj videli.

Veliko ste že prepotovali, tudi zaradi gostovanj z gledališčem. Vam je bilo kje še posebno prijetno?

Meni je povsod všeč, oči imam široko odprte, kjer koli igram, tudi v MGL. Vsako leto se nekje

Pot do danes

Za poklic igralka se je odločila zaradi svoje takratne družbe, ki je bila močno povezana z gledališčem. V času njene mladosti je bilo zelo aktivno študentsko gledališče, v katerem je začela kmalu delovati. Že kot gimnazijka je obiskala kakšno predavanje na akademiji. Odločitev po gimnaziji ni bila težka. Po uspešno opravljenih sprejemnih izpitih in končanem AGRFT je postala igralka. V Mestnem gledališču ljubljanskem je članica ansambla že od leta 1975. Njeno kariero so zaznamovale mnoge nagrade. Med drugim je pred šestimi leti za svoje delo prejela Borštnikov prstan. Gostuje tudi v drugih gledališčih in igra v filmih ter na televiziji in radiu.

v tujini srečamo učitelji igre in študentje, tokrat je bilo to v Izraelu. Srečujemo se tudi na gostovanjih, tako da imam kar nekaj znancev iz tujine. Svet je poln prijaznih ljudi in tega ne morete vedeti, dokler ne greste v svet in dokler sami tega ne spoznate. Pa če je to svet od Ljubljane do Maribora – že če greste iz hiše, lahko srečate zanimivega človeka. Na veliko koncij sveta mi je lepo, zelo rada pa sem tudi doma. Vsak dan, ko grem od doma, pogledam oblake in hribe, vedno se mi kaj dogaja, koga srečam. Vse mi je zanimivo, nikoli se ne dolgočasim. Morda

bi izpostavila Mehiko – tam je pravi raj na zemlji. Pa tudi recimo Avstralija, London, Pariz, Stockholm, Kopenhagen, Beograd, Skopje itd.

S katerimi konjički, strastmi je zapolnjen vaš prosti čas?

Imam razne konjičke, saj moram vzdrževati kondicijo in skrbeti za svoje telo, da sem močna v vseh pogledih. Zelo rada potujem. Rada se umivam, to je velik del uživanja. Zelo rada tudi lenarim, poslušam glasbo in zahajam v naravo.

*Darja Jagarinec
Foto: Zaklop*